

ROZNIECIĆ SIĘ (2) *vb pf*

się (2), [się].

o *prawdopodobnie jasne*, e *prawdopodobnie pochylone* (tak w rozniecić).

inf rozniecić się (1). \diamond *praet 3 sg* [m rozniecił się.] *f* roznieciła się (1).

Sł stp s.v. rozniecić, *Cn*, *Linde brak*.

1. *Rozpalić się, zapłonąć* (o ogniu): [Roznyecyl syą desevit ignis *ReuchlinBartBydg Ov.*]

Przen (1) :

Fraza: »ogień się roznieci« (1): Bo tak długo sobie ludzie będą łzeptać á póćichu rády fwe rozności/
że s tego potym śilny fie ogień rozniecić może. *RejZwierc* 147.

2. *Rozprzestrzenieć się w społeczeństwie, dotknąć wielu ludzi* (o szkodliwych zjawiskach społecznych)
(1) :

Zwrot: »rozniecić się jako ogień« (1): Bo fie roznieciła [!] iáko ogień [*Succensa est ... quasi ignis*]
bezbożność Leop Is 9/18.

Formacje współrdzenne cf NIECIĆ.

Cf **ROZNIECONY**